

# Санний поїзд

Василь Чухліб

Малій Наталочці тато змайстрував саночки. Прийшла Наталочка на гірку, а тут уже стільки дітвори — і хлопчиків, і дівчаток. І по одному з гірки спускаються, і в кількох. Усі веселі, розчервонілі на морозі. Захоплено галасують, коли сани мчать схилом.

Поставила Наталочка саночки край гори, вмостила на них, а рушити не наважується. Гора ж он яка крута! Дехто й перевертається і тоді котиться по снігу, а сани мчать самі.

— Що, боязко? Давай я тебе підштовхну, — почувла Наталочка.

Оглянулася, а то Тетянка. Наталочка не встигла нічого сказати, як Тетянка штовхнула саночки.

Ой, як помчали саночки, так Наталочка справді злякалася — їй аж дух захопило, вона й очі заплющила.

Отямила, коли саночки вже стояли під горою. Підхопилася і потягнула їх на гору. Тягнути саночки було важко, Наталочка зашпортувалася у снігу, кілька разів падала, проте не випускала з рук мотузочки. А коли вона вдруге тягнула саночки, то мотузочка вислизнула з рук, і саночки втекли під гору. Наталочка стояла розгублена і ледь не плакала.

Помітив це Тарасик.

— Давай прив'яжемо твої саночки до наших! — запропонував він. — Будемо разом спускатися.

Прилаштували Наталоччині саночки до Тарасикових і Тетянчиних.

— Може, ще хто хоче до нас пристати? — запитав Тарасик. Тут й інші діти поприв'язували свої саночки одні за одними.

— А я сам буду кататися. Таке придумали! — хмикнув Славко. Як помчав саний поїзд з гори — краса! —

— Ту-ту-ту! — сигналить на передніх санках Тарасик. А діти щось вигукують, сміються.

Весело кататися на поїзді. І санки на гору разом легше витягувати.

А Славкові надокучило, мабуть, самому кататися. Він підійшов до Тарасика:

— Можна й мені до вашого поїзда?

— Та вже давай. Тільки будеш їздити в останньому вагоні, — посміхнувся Тарасик.

Аж до самого вечора літав з гори веселий саний поїзд.